

Dertil kommer, at naar han en Gang vil indløse Kreditforeningslaanet, kan han nu gøre det ved Hjælp af Obligationer fra vedkommende Kreditforening, og hvis de til den Tid staa høiere, vil han have at tilbagebetale saa meget mere, saa hvad han har bundet i Begyndelsen, kan han komme til at tabe til Slutning. Men saa er det jo saa, at fra hele Aaansen, der kan indvindes, maa drages de Bekostninger, som ere ved hele Institutionen, og disse ere i Lovforslagets § 11 ansatte til $\frac{1}{2}$ pCt., der skal betales ved Laanets Modtagelse. For denne halve Procent, som skal betales en Gang for alle, mener man, at Hypotekbanken vil kunne blive administreret. Jeg maa sige ligesom den sidste ærede Tale, at jeg ikke tror, at disse Beløb i alt Fald i Begyndelsen og maaste i en temmelig lang Arrække ville staa til. Det er jo et temmelig stort Apparat, man sætter i Gang for at skabe denne Institution: der skal udnævnes 3 Direktører foruden et Bankraad paa vistnok 28 Medlemmer, som ganske vist ikke blive gagerede, men som dog skulle have deres Rejseomkostninger til Dels godtgjorte, og som skulle have Diæter; der skal stiftes Lokaler, og da Banken skal være en Institution, der skal staa i Spidsen for hele Landets Kreditforhold, om jeg saa maa sige, maa den jo have nogenlunde passende Lokaler, og der maa være et ikke ringe Antal Kontorbetjente, navnlig fordi der paa visse Tider af Aaret især i de regelmæssige Terminer, vil blive et meget betydeligt Arbejde, saafremt dette Hypotekbankkontor skal staa for Indløsningen af alle disse Kupons. Forholdet maa rimeligvis blive det, at baade Direktører og Kontorister i en stor Del af Aaret ville have meget lidt at bestille, hvorimod de i en kort Periode af Aaret ville blive ganske overlæssede med Arbejde; imidlertid skulle de jo dog leve hele Aaret og maa altsaa gageres i Forhold dertil. Jeg tror altsaa, at Udgifterne ville blive saa store, at det, der kan indvindes paa Kursen, ikke vil blive synderlig stort, men jeg indrømmer, at Forholdet vil stille sig noget anderledes under ugunstige Konjunkturer; der kan Svingningen blive større end 1 eller $1\frac{1}{2}$ pCt., og der er det muligt, at det, at Staten til en vis Grad er Garant, kan bewirke, at Svingningerne ikke blive saa store, som de ellers vilde blive. Jeg finder det derfor rigtig, at man gaar ind paa at undersøge, om den Institution, der her er Tale om, kan lade sig gennemføre. Der vil under disse Konjunkturer ganske vist kunne opnaas noget; men alligevel bliver det en Besynderlighed, at man mener,

at der kan tiltrænges en saadan Stats- eller i alt Fald statsgaranteret Institution, naar vi i Virkeligheden have saa velordnede Forhold som dem, der findes i de fleste af vore Kreditforeninger. Der har jo ikke været Klager over, at Kreditforeningerne ikke have været vel administrerede; deres Obligationer staa i en forholdsvis høj Kurs, og nu kommer man her og siger: her skal Staten yde sin Hjælp og skabe en ny Institution! Jeg tror, man kunde finde andre, bedre Midler til at hjælpe paa den økonomiske Misere, som vort Landbrug maaste befinde sig i.

Den Naade, hvorpaa Lovforslaget er blevet omdannet i det andet Ting og ogsaa omdannet i Sammenligning med det Forslag, som den ærede Finansminister i sin Tid indbragte, har min fuldstændige Billigelse. Den Tanke, at denne Hypotekbank virkelig skulde give sig til at spekulere paa Verdensmarkedet og benytte Konjunkturerne til at indløbe store Kapitaler i gunstige Øjeblikke for saa bagefter at kunne have dem til Disposition for Kreditforeningerne, synes mig at være af en meget betænkelig Karakter. Man maatte jo i Spidsen for en saadan Anstalt have et finansielt Geni, en Mand, der kunde sidde her i Kjøbenhavn og beherske Verdensmarkedet og gøre sine gode Kуп, men man har ingen Sikkerhed for at kunne finde en saadan Mand, og selv den dygtigste kan fejle; en Spekulation kan lige saa godt staa feil som være heldig. Men hvorfor overhovedet vort Kreditforeningsvæsen skal udsættes for slige Tilfældigheder, og hvorfor særlig en af Staten garanteret Institution skal være det, forstaar jeg ikke. Nu er Forholdet simpelthen blevet det, at denne Institution er en Central-Kreditforening, at den ikke rejser Penge o: den udsteder ikke sine Kasseobligationer, for den paataldes af sine enkelte Interessenter o: af de enkelte Kreditforeninger; saa udstedes Obligationerne, og saa bliver det i Reglen Laantagerens egen Sag at se at saa dem solgte. Der er en Bestemmelse i saa Henseende, som jeg for øvrigt ikke kan billige. Den findes i § 7, andet Stykke, hvor der siges: „Laanene kunne, efter Interessenternes Valg, udbetales dem enten i Form af Bankens Obligationer eller i rede Penge efter den Kurs, til hvilken Banken kan afhænde det tilsvarende Beløb af sine Obligationer.“ Saaledes synes jeg ikke, man kan opstille det; thi man kan ikke i det Øjeblik, Laanene berigtiges, vide, til hvilken Kurs Obligationerne kunne udbringes. Selv om der kun gaar en Dag, kan Kursen svinge. Det er fuldstændig umuligt i det Øjeblik at sige, hvorledes Kursen